

Legămînt

George Dorian

Esti o minune scrisă-n piatră cu oasele mortilor poeți,
Născuți cu ursitoare în vriun cotlon de ie;
Odată, îngeri umani, siniștri și semeți,
Doar cunoscuți atît cât au dorit mândrie,
Culeasă-n una, poate, sau chiar mai multe vieți.

Ce minte ne-ncapută îți fu întâia oară
Locas fără de care azi nu te-am fi aflat,
Curată precum ceara și roșie de pară?
Tu mă botezi în toate, o, fluviu nesecat,
Și iei asupra-ți vina-mi și orișice-mi păcat.

Pe brânci târâs 'nainte, din scoicile mărunte,
O, floare de tămâie îmi răsării în loc,
Și-n urma ta cu mir sfințești oricare frunte
Ce luptă cu-ndârjire să arză-n al tău foc,
Ascuns în departarea ghețarului din munte.

Mi-ai dat o nouă cruce, aceasta ce din urmă,
Mai grea decât răspunsul eternei căutari:
Ce rost e pentru noi umblând în astă turmă?;
Dar unsă cu dreptați și roasă de visări,
Iar viața-mi tulburată de mâna-ți mi se curmă.

De vrei junici ca jertfă sau virgine fecioare,
Cu ulgere umplute ori sâni nealăptați,
Îți dăruie nesfârșita taină de sub soare —
Iubirea-mi pentru semenii, iubirea-mi pentru frați,
Și mintea ca locas și lacrimi ca licoare.

Doar leagă-mi de-a ta pană visarea-mi nebunie,
Cu frunze ori cu cele mai nestemate flori;
Ca vestejite toate, atunci mâna-ți să știe,
Ce nu va ști o lume până în vecie —
Durerea-mi pustiită și clipa-n care mor.